

Temarecension

Om mod och mikrohistoria

Förbindelser. Fem Leksandskvinnor i Gamla stan
– plats, arbete och resande under 200 år

Anna Götlind

STOCKHOLMIA FÖRLAG, 2013, 236 s.

Missdådare. Brott och människoöden i Sverige omkring 1600

Annika Sandén

ATLANTIS, 2014, 276 s.

Mikrohistoria. En introduktion för uppsatsskrivande studenter

Anna Götlind & Helena Kåks

STUDENTLITTERATUR, 2014, 225 s.

Det är nu nästan ett kvarts sekel sedan Christer Winberg i den här publikationen ställde frågan om varför historiker inte skriver historiska romaner i stället för forskningsrapporter. Frågan var resultatet av en frustration med en situation i vilken historiker alltmer började bedömas utifrån populär- och skönlitterära kriterier. Att en viss forskning beskrevs som ”spännande” betydde att boken var spännande som en deckare snarare än att den gav ny kunskap om ämnet. Winbergs svar på sin egen fråga var välformulerat, men knappast någon uppenbarelse: ”Forskarens uppgift är [...] att tränga bakom [det konkreta händelsemönster som romanförfattaren skildrar], att gå på djupet och att urskilja vilka krafter som verkade bakom, oftast utan att de deltagande människorna själva var medvetna om dem.”

Den naturliga följdfrågan är: om svaret var så uppenbart, var det då nödvändigt att ställa frågan? Att Winberg ansåg detta speglar en ängslighet hos en generation historiker som med oro såg sin disciplin förändras under de tumultartade 1980- och 90-talen. De flesta historiker vet mycket väl vad som skiljer en historisk roman från, säg, Peter Englund's *Ofredsår* (1993) eller Thomas Carlyles *Franska revolutionen* (1837). När man lyfter den här typen av spörsmål gör man det inte för att man är osäker på var gränsen går, utan för att man är orolig för att ens ämne är på väg in i ett paradigmskifte.

Den skola inom den akademiska historieskrivningen som kanske i högst grad har använts för att överbrygga gapet mellan historieforskningen och populärlitteraturen är mikrohistorien. Även om ett fokus på individer och avgränsade skeenden alltid har varit en karakteristik av populärt hållen historieskrivning så kan man i de böcker som publicerats under de senaste årtiondena se hur akademiskt skolade historiker som vill rikta in sig på en utomakademisk bokmarknad ger sig själva ett inomakademiskt alibi genom att hänvisa till Carlo Ginzburg och hans efterföljare. De mikrohistoriska verken är vid det här laget otaliga, även om Ginzburgs *Osten och maskarna* (1976) fortfarande utnämns som typexemplet på genren. Internationellt har det under lång tid bedrivits en aktiv diskussion kring mikrohistorien i historiska tidskrifter, och på sistone har en rad forskare pläderat för mikro-perspektivets fruktbara sammankoppling med globalhistorien, i synnerhet i kölvattnet efter Sanjay Subrahmanyams omskrivna *Three Ways to be Alien* (2011), om tre individer som banade sig väg i för dem främmande kulturer i den tidigmoderna världen.²

Mängden mikrohistoriska verk från svenska historiker har först på senare år börjat växa, och så även den vetenskapliga diskussionen. Under årets svenska historikermöte i Stockholm fanns det inte mindre än fem sessioner i programmet som handlade om mikrohistoria. Sessionerna visade att mikrohistoria kan innefatta många olika ämnen och typer av studier, men också att lösa eller motstridiga definitioner av mikrohistoria riskerar att urvattna ett ursprungligen subversivt begrepp snarare än att utveckla en stark forskningsinriktning. En av de ursprungliga definitionerna av mikrohistoria särskiljer den på viktiga punkter från till exempel fallstudien och biografien. För det första genom att mikrohistorien, till skillnad från fallstudien, inte ska utgöra en illustration eller exemplifiering av ”den stora berättelsen” utan visa på ett perspektiv som vederlägger denna etablerade berättelses giltighet.³ För det andra genom att en mikrohistoria i idealfallet ska behandla individer ur en icke-elit, det vill säga historiens så kallade ”röstlösa” människor, som inte hade tillgång till de kommunikationskanaler som andra grupper hade, inte minst på grund av obefintlig läs- och skrivkunnighet. Det är detta kriterium som gjort att Subrahmanyams uppburna bok också kritiserats för att behandla individer som var alltför nära tidens elitskikt.⁴

Att avfärda de mikrohistorier som inte lever upp till dessa kriterier är naturligtvis inte ett egenintresse, men det uppstår problem när definitionen av mikrohistoria vidgas så till den grad att ordet till slut inte innebär något annat än en historisk studie av ett begränsat ämne, vilket nästan skulle kunna kvalificera de flesta populärhistoriska böcker som mikrohistorier. Det finns många anledningar till att mikrohistorien som begrepp har urvattnats, men frågan är om det uppsving som inriktningen nyligen fått här i Sverige kan

betecknas som en lovande nystart. Två nyutkomna böcker av framstående svenska historiker är självutnämnda mikrohistorier: *Missdådare* av Annika Sandén, samt *Förbindelser* av Anna Götlind, båda verksamma vid Stockholms universitet. Böckerna har till viss del likartad form och båda ger bidrag till diskussionen om mikrohistoriens betydelse.

Annika Sandéns bok är en mikrohistoria som i likhet med många andra balanserar mellan det akademiska och det populärvetenskapliga. Detta gör den med framgång, i synnerhet genom sin implicita ambition att begripliggöra forskningen om tidigmodern tid för en generell läsekrets utan att förenkla eller tala ner till läsaren. Man undrar samtidigt vad en historiker som Christer Winberg hade tyckt om Sandéns bok, då flera av de sex korta mikrostudier som utgör bokens empiri och som utgår från lokala rättsfall omkring år 1600 har formen av en deckargäta. Sandén genomför greppet med en briljant avvägning mellan medryckande skildring av förloppet och fördjupningar i samtidens olika kontexter, om allt ifrån oxens betydelse för tidens bönder till synen på abstrakta begrepp såsom ”ära” och ”trohet”. Emellanåt kan man dock frestas att dela Winbergs skepsis mot deckarformatet, inte för att det talar till läsarens basala drifter utan för att man ibland önskar att deckaren kunde utgå från något annat än brott. Det som gör *Osten och maskarna* till en så fängslande bok är att den får utredandet av en persons läsvanor och personliga kosmologi att kännas som en mordutredning. Detta stilgrepp har jag tyvärr bara sett reproduceras med framgång i en handfull andra historiska verk, exempelvis i den brittiske journalisten Charles Nicholls bok *The Lodger* (2007), där han målar upp en bild av William Shakespeares liv i London utifrån ett enda rättegångsprotokoll.

Nu frångår emellertid Sandén våldsbrottet som utgångspunkt i flera av de bästa kapitlen i boken, på ett sätt som välkommet visar hur rättegångsprotokoll som historisk källa inte nödvändigtvis måste leda till en studie i brott. Sandén följer även traditionen genom att fokusera på människor ur de lägre samhällssfärerna, något som flera senare mikrohistoriker har undvikit för att göra sin uppgift enklare. Den empiriska delen av boken är lättläst, underhållande och insiktsfull, och i sina bästa stunder gör den just det som en god mikrohistoria ska göra, nämligen ge djupdimension åt historien genom att berätta om individers motsägelsefulla vardagsperspektiv.

Anna Götlinds bok har en annan utgångspunkt än Sandéns. Götlind följer fem kvinnor som från tidigt 1800-tal till tidigt 2000-tal har rört sig mellan Leksand och Stockholm och här lyser våldsbrotten helt med sin frånvaro. Bokens disposition delar upp studien i dess minsta beståndsdelar. Först avhandlas i tur och ordning de fem kvinnornas livshistorier, sedan undersöks de sammantagna med fokus på olika teman: platsens betydelse, deras roller och möjligheter som kvinnor vid olika tider samt resandet

mellan Dalarna och huvudstaden och de två platsernas inbördes relationer. Götlinds bok delar Sandéns enkla och raka språkdräkt men där Sandéns framställning förde oss nära individerna på deras egna villkor känns Götlinds text dessvärre snarare förenklande och oinspirerad. Formuleringar som har som syfte att verka inbjudande och kåserande känns mest platta och torftiga. Det är i stället Götlinds envetna förmåga att spåra sina studieobjekt genom olika källmaterial som är bokens styrka. Hon är väl förtrogen med mantalslängder, bildmaterial, brevsamlingar i privatägo med mera från både Dalarna och Stockholm – platser som hon i sin forskning återkommit till upprepade gånger. Det är också förmågan att tillvarata den här typen av källmaterial som hon baserat sin och Helena Käks instruktionsbok i mikrohistoria på (se nedan).

Götlinds ögonblicksbilder ur vardagslivet i äldre tiders Stockholm är en av behållningarna i hennes bok. Skildringen av de olika hyresgästerna i ett hus i Gamla stan 1908 är ett exempel. Tyvärr utgör den uppdelade dispositionen ett hinder i läsningen av boken. De fem kvinnornas levnadsöden är, när de berättas från början till slut, ganska oansenliga och skildringen av dem livlös. Oansenliga livsöden kan i sig utgöra en intressant grund för mikrohistoria, vilket har visats av exempelvis Laurel Thatcher Ulrichs *A Midwife's Tale* (1990) och Alain Corbins *The Life of an Unknown* (2001), men formen som det stöpts i här skiljer livsberättelsen från de egendomligheter som skulle kunna utgöra en intressant ingång i analysen, som till exempel det faktum att flera personer från Leksandstrakten hamnade i ett och samma hus på Gåsgränd i Stockholm. Detta exempel på ett återskapande i storstadsmyllret av det lantliga kollektiv man lämnat bakom sig har klara paralleller, framför allt i Lynn Hollen Lees bok om irländska immigranter i London och Maurizio Gribaudis forskning om inflyttningen till Turin, men utforskas här ganska korthugget.⁵

Både Sandéns och Götlinds böcker visar prov på ett gott historiskt hantverk, men trots att de båda uttrycker en önskan om att framhålla mikrohistoria som en metod snarare än ett framställningssätt så är en mikrohistorias framgång i hög grad beroende av dess form och stil. Det är i slutänden detta som gör Sandéns bok till ett nöje medan Götlinds faller platt. Götlind har svårt att blåsa liv i sina historier och om det inte hade varit för bokens extensiva bildmaterial hade dess korthet varit tydlig. Götlinds grepp att låta sin egen livsberättelse utgöra en del av bokens mikrohistoriska väv känns väldigt logisk när den presenteras, ”eftersom jag rent konkret utgör en del av den historia som jag vill skildra”. När man läser Götlinds kapitel om sig själv känns det emellertid styltigt och hennes ansträngning att låta opartisk och blygsam resulterar i en färglös beskrivning vars kopplingar till de andra berättelserna vid närmare granskning är ganska ytlig. Vad som på pappret

alltså lät som en spännande och ärlig twist på mikrohistorien blir i boken forcerat och är förmodligen en av anledningarna till att de övergripande observationer som boken landar i – att Götlind tar tunnelbanan medan hennes föregångare tog spårvagnen, att kvinnors möjlighet till utbildning förbättrats, och så vidare – är ganska platta.

Försöken att utvinna empiriska slutsatser om tiden utifrån korta mikrostudier är även det huvudsakliga problemet i Sandéns bok. För trots sin uttalade ambition att genom inlevelse förstå hur vardagen tedde sig för de tidigmoderna människorna i lokalsamhället så avslutar Sandén en alldeles utmärkt exposé av intressanta livsöden med att undergräva sin hållning. På bokens sista sidor för hon in plattityder som "Mikrohistoria handlar alltså i förlängningen om den stora historien", och när hon försöker passa in sina mikrostudier i denna stora historia och dra generella slutsatser blir observationerna mycket riktigt intetsägande. Den generella slutsats hon drar sammanfattas i en lika kort som andefattig mening: "Livet kom så att säga emellan." Det är slutsatser som dessa som skulle ge mikrohistorie-skeptikern vatten på sin kvarn snarare än att övertalas, vilket jag själv som anhängare till mikrohistorien tycker är väldigt synd. En anledning till att böckernas slutkläm ekar tomt kan vara att forskare tenderar att endast se mikrostudiernas empiriska slutsatser som bidrag till forskningen snarare än böckernas experimentella form. I själva verket är det ganska redundant att begränsa en mikrohistorias bidrag till forskningen till dess slutsatser, eftersom dessa ur ett konventionellt historieforskningsperspektiv riskerar att te sig ganska magra och uppenbara. Vad som är intressant i en mikrohistoria, och vad som borde uppmärksammas som ett avancemang av forskningen, är ju dess formlekar och dess fokus på personliga historier för dess egen skull snarare än som belägg för generella teser om – eller kritik av – "de stora berättelserna". Om vi historiker måste pressa ur oss banaliteter, kan vi inte lika gärna göra avkall på det evinnerliga "slutsatstvånget"?

Både Götlind och Sandén bygger sina böcker på en serie mikrohistoriska studier av olika individers öden. Den här typen av collageteknik är vanlig i mikrohistorien och har sin föregångare i bland annat Otto Ulbrichts berömda bok *Mikrogeschichte. Menschen und Konflikte in der Frühen Neuzeit* (2009). Problemet med den här formen är att den antyder en osäkerhet hos mikrohistorikern, ett trängande behov att lösa gamla representativetsproblem genom att presentera fem mikrostudier i stället för en. Det här är ett problem inom mikrohistorien som jag själv har ägnat en del tankemöda och som resulterade i att jag i min egen avhandling konstruerade vad jag kallade ett "mikrohistoriskt collage". Min ansats hämtade delvis inspiration från Peter Englunds "pointillistiska" teknik i hans bok *Stridens skönhet och sorg* (2008). Jag uppfattade framför allt Englunds avsikt med sin bok, som han

i förordet tillskriver en "melankolisk skepsis" över sin profession, som ett försök att låta människoödena tala för sig själva snarare än att inkorporera dem i en övergripande studie med generaliserande slutsatser i avslutningen. Mitt eget collage var ett uttryck för en vilja att på liknande sätt lägga fram så många individuella fall som möjligt för läsaren och i så liten utsträckning som möjligt reducera de olika fallen till faktorer i en ekvation som en generaliserande slutsats skulle innebära. Eftersom min studie var bunden av avhandlingens genrekonventioner kunde jag inte dra detta så långt som jag kanske hade velat, men min fråga kvarstår: Om jag gör mikrostudier till föremål för komparation eller för en alltför långt driven generalisering, har jag då inte undergrävt mikrohistoriens ursprungliga ambition att låta det enskilda fallet tala för sig självt?

Min undran kan tyckas naiv och svaret som jag oftast möts av är att historien då inte längre blir någon vetenskap. Englunds svar i form av hans bok talar också tydligt: det innebär helt enkelt en återgång till det rena berättandet.⁶ Historikerns rädsla för att vara deskriptiv har vuxit sig stark sedan socialhistoriens och den nya kulturhistoriens etablering under andra halvan av 1900-talet, men vi glömmer lätt att historiker innan dess ofta nöjde sig med att berätta. Om man tittar på vilken typ av historiska böcker som lockar en allmän läsekrets kan man likaledes få bilden av att människor förväntar sig att historikern ska berätta snarare än analysera. Att den professionella historieskrivningen skulle vara på väg tillbaka mot en narrativ stil jämförbar med den historia som skrevs före 1900-talet har förespåtts upprepade gånger sedan Lawrence Stone 1979 publicerade sin berömda artikel i frågan, delvis som en reaktion på mikrohistoriens första väg.⁷ Någon total tillbakagång har väl aldrig skett, i takt med att även historiker nåtts av nyheten om att man inte kan gå ner i samma å två gånger, men mikrohistorien har banat väg för en stimulerande experimentlusta kring den historiska framställningsformen.

Jag tycker att universitetshistorikerns rädsla för berättandet emellanåt kan växa sig lite väl stor, men talar å andra sidan inte för en total återgång till berättandet. De mest framstående exemplen på mikrohistoria visar att ett övergivande av generaliseringar inte behöver betyda en deskriptiv historieskrivning. *Osten och maskarna* innehåller måhända sin beskärda del av generella slutsatser, men dess nyskapande ligger som jag ser det främst i att den genom en närläsning av ett enskilt fall visar på var gränsen för det möjliga gick i en viss tid. Mikrohistoria kan alltså visa på möjligheter snarare än generella fenomen, något som Ginzburg förklarar i en diskussion av Natalie Zemon Davis *Martin Guerres återkomst* (1982). Götling och Sandén identifierar båda Birgitta Odéns *Leda vid livet* från 1998 som en mikrohistorisk förebild inom svensk historiografi. Odéns bok är ett utmärkt exempel

på hur det mikrohistoriska perspektivet kan belysa aspekter av det förflutna som andra perspektiv missar – i hennes fall självmordet och människors skiftande jaguppfattningar i olika tider – men att Odéns bok utnämns till den svenska mikrohistoriens ”crowning achievement” är symptomatiskt. Odéns bok balanserar mellan ett traditionellt socialhistoriskt präglat sätt att skriva historia och den kritik av de stora berättelserna som mikrohistorien var en del av. Svensk mikrohistoria har således ständigt präglats av en ovilja att gå för långt i distanserandet från makrohistorien. Odén dristar sig till och med till att förklara vad ”mikrohistoriens tes” är – som om meningen med att kritisera de stora berättelserna bara var att komma fram till en ny stor berättelse! Det är Winbergs oro för ovetenskapligheten som spökar, och när man läser de nyutkomna böckerna verkar det som om den tillåts fortsätta spöka, för få svenska mikrohistoriker verkar våga ta steget och göra upp slutgiltigt med makrohistorien och representativitetsproblemet.

Kanske är det här förstäeligt om man ser till mikrohistoriografen. Ginzburgs hållning i förhållande till generalisering framstår som något ambivalent från en text till en annan. Hans kreativitet ligger dock huvudsakligen i hans sätt att generalisera: den generella slutsatsen kommer med den metod som han introducerar implicit i resonemanget snarare än som resultat av en avslutande återkoppling till den stora berättelsen. I en artikel från förra året betonar han att den generella kunskapen bör sökas i forskningsfrågan snarare än i slutsatserna.⁸ Ett mer radikalt motstånd mot generaliseringar har under de senaste åren företratts av den isländske mikrohistorikern Sigurður Gylfi Magnússon, som med den postmoderna utmaningen i ryggen ser det som ett misstag att försöka placera in en mikrohistorisk studie i den stora berättelsen. Även om Magnússons attityd är något oklar i relation till hur en idealisk mikrohistoria i hans mening ska se ut är hans betoning av historikersamfundets brist på mod och förnyelsesträvan föredömlig. Av rädsla för att förlora sitt jobb, menar han, vågar nya generationer av historiker inte ifrågasätta de gamla förgivettagandena och historieskrivningen blir som följd homogen och repetitiv. De stora berättelser som vissa kritiserar förblir i grunden orubbade så länge historiker – och i synnerhet mikrohistoriker – passar in sina fall i dem. Generalisering betyder således att historieforskningen står och stampar när den hade kunnat utvecklas med hjälp av lite mer dumdristiga historiker.⁹

Att mikrohistorikern – och då kanske i synnerhet den svenska mikrohistorikern – fortfarande känner sig tvingad att passa in sina studier i en större helhet demonstreras med all önskvärd tydlighet av Göttings och Sandéns böcker. Samtidigt lever det paradoxala förhållande till det generella som Ginzburg visade prov på kvar. Detta blir tydligt inte minst i en jämförelse mellan boken *Förbindelser* och den ovan nämnda instruktionsboken i mikro-

historia som Götling skrivit tillsammans med etnologen Helena Kåks. Detta är en bearbetning av den "handbok" som Kåks och Götling gav ut för tio år sedan och som huvudsakligen vände sig till fritidsforskare och släktforskare för att vägleda dem i att få ut så mycket information som möjligt ur det material de grävde fram i sitt arbete. Den nya versionen är utgiven av Studentlitteratur och vänder sig uttryckligen till "uppsatsskrivande studenter", en målgrupp som även nämndes i den tidigare boken. Den ursprungliga boken var en användbar manual som var både originell i sin förening av inom- och utomakademiska perspektiv och tilltalande genom att på ett avväpnande och opretentiöst sätt uppmuntra till fritidsforskning och erkänna värdet av hobbyhistorikernas mödor. I den nya versionen har innehållet stuvats om något, vissa kapitel har broderats ut och ett kort kapitel om etik har tillkommit. För att exemplifiera sina diskussioner använder författarna sig av flera exempel och sentenser som återkommer i Götlings egen bok, men mellan de två böckerna uppstår också en viss diskrepans vad gäller betoningen av mikrohistoriska perspektiv på bekostnad av "den stora historien."

Instruktionsboken tonar i sin beskrivning av mikrohistorien ned kopplingen till "historiens stora frågor": "I mikrohistorien framträder människor med egna strategier, handlingsutrymmen och föreställningar, och det enskilda livsödet blir en *berättelse* med en egen logik och relevans." (min kursivering) Boken avslutas med en uppmuntrande förändringsbenägen uppmaning till läsaren att vara "öppen för nya sätt att angripa historien". I *Förbindelser* är tonen mera försiktig. I de avsnitt där mikrohistorien presenteras påminner Götling hela tiden sina läsare (eller sig själv?) om att mikrohistorien måste relateras till något större, och hon använder flitigt de oreflekterade begrepp som brukar dyka upp i den här typen av reservationer: "den stora historien", "de större sammanhangen". Och vad är anledningen? Jo, för att "en enskild människas historia kan ju egentligen inte berätta något om andra människor". Ett uttalande som väl ganska slutgiltigt undergräver mikrohistoriens numera så ofta återopade etiska mission om att "vi är skyldiga att minnas de döda"? (Liksom den undergräver möjligheten att en roman skulle vara av intresse för någon annan än den som skriver den.) Sandén är mer beredd att sticka ut hakan i den här frågan och förklarar väldigt ärligt och djärvt sina försök att leva sig in i människors livsöden för att i sin tur lära sig något om sig själv. Sedan gör sig Sandén också skyldig till vissa eftergifter åt "den stora historien" (exempelvis på s. 240) även om hon på ett uppmuntrande sätt landar i den sentens som borde vara självklar för alla mikrohistoriker: "De levnadsöden som framkommer i berättelserna [...] talar [...] för sig själva. Jag har bara fyllt i konturerna."

Vad jag framför allt förhåller mig kritisk till här är alltså varken dessa

böckers forskningsinsats eller kopplingar mellan mikro- och makronivå. Det är hur de verkar ovilliga att lämna bakom sig förgivettaganden inom äldre svensk historieforskning som inte längre har någon giltighet i sättet som vi skriver mikrohistoria på och som vittnar om ett äldre, manligt präglad forskarideal byggt på nytta och rationalitet. Mycket har hänt sedan Christer Winberg skrev sin artikel. Det blir dock tydligt, inte minst i Götlinds bok, att när vi håller för hårt fast vid gamla paradigmen samtidigt som vi välkomnar nya resultat, det i en problematisk paradox. Om historiker av i dag i högre grad bejakade att mikrohistorien är en form snarare än en historisk metod, och att historia måste få vara litteratur lika mycket som vetenskap, skulle oron för att den generella kunskapen är hotad stillas. En aspekt av mikrohistorien som få historiker talar om är att den har ett grundläggande tilltal som förenar historikern och en vidare läsekrets. Den är historikerns chans att pröva sina vingar, och svensk historieskrivning hade mått bra om svenska historiker ville vara lite mer lekfulla och inte linda in sina formexperiment i en massa metodologiska förbehåll.

Peter K. Andersson

Noter

- 1 Christer Winberg, "Varför skriver vi inte historiska romaner i stället? Ett debattinlägg om historikerns förhållande till verkligheten", *Scandia* 56:1(1990).
- 2 Francesca Trivellato, "Is there a future for Italian microhistory in the age of global history?", *California Italian Studies* 2:1(2011); John-Paul A. Ghobrial, "The secret life of Elias of Babylon and the uses of global microhistory", *Past & Present* 222:1(2014).
- 3 "Biography and microhistory", session vid 21st International Congress of Historical Sciences, Amsterdam, 2010-08-22.
- 4 Se Laura Nenzis recension i *American Historical Review* 118:1(2013).
- 5 Lynn Hollen Lees, *Exiles of Erin. Irish Migrants in Victorian London*, Manchester 1979; Maurizio Gribaudi, *Itinéraires ouvriers. Espaces et groupes sociaux à Turin aux débuts du Xxe siècle*, Paris 1987.
- 6 Englund kallar också den stil han använder i sin bok för "antihistoria".
- 7 Lawrence Stone, "The revival of narrative", *Past & Present* 1979:85, s. 3-24.
- 8 Carlo Ginzburg, "Some queries addressed to myself", *Cromohs* 2013:18, s. 93.
- 9 Magnússon's resonemang utvecklas i artiklarna "The singularization of history. Social history and microhistory within the postmodern state of knowledge", *Journal of Social History* 2003:36, s. 701-735, och "Social history as 'Sites of Memory'? The Institutionalization of history: Microhistory and the Grand Narrative", *Journal of Social History* 2006:39, s. 891-913, samt i Sigurður Gylfi Magnússon & István M. Szijártó, *What is Microhistory? Theory and Practice*, New York 2013.